

ma arwas, et rikkus ja rahha innimest üksi õnnelikuks teeb ja et siis kõik muud murred ja waewad kadduwad; agga se soowitud õn ei tahtnud kaua mitte tulla. Õnneks sai üh- hel päewal jälle uut juttu kuulda, mis tem- male weel suremat himmu teggi. Üks wanna naabri eit olli temmale ütelnud, et üllewel mäe-murdes kaawada, teise rohhu seas, ni- saggune rohhi, et kui sedda üllesteitakse, siis mäggi ennast lahti aeab ja nenda peab leidja kohhe kalju koopa sisse astuma, seal istuda seitse wanna meest laua ümber, kes ni paljo kulda ja hõbbemat lubbada wõtta, kui keegi tahhab ehk jõuab ärra kanda. Nüüd käis naene igga päew omma lehmale rohtu korja- mas, piisuke tüttar käe otsas, mõtteldes: „Ehk juhtub, et ma selle immeliku rohhu ül- les leian.“

Ükskord olli ta jälle palju rohtu kokku kor- janud ja korwi sisse kokku pannud. Sedda rasket korwi kandis temma omma pea peal ja piisufene tüttar käis temma käe kõrwas ed- dasi, kui korraga mäggi lahti langes ja tem-

ma koopa ette, kui ukse ette seisma jäi ja näggi sealt, kuidas seitse wanna halli meest ühhe laua ümber istusid, kellel kõigil diete pikkad habbemed suus ollid, ja nende ümber sured kulla ja hõbbema hunnikud hiilgasid. Naesufene olli ussin alla nende jure minnema ja waatma, wiiskas rohhud kõik korwist wälja, läks ja täitis sedda kulla ja hõbbemaga täis. Kui ta walmis olli ja wälja tulles hakkas, ütles üks neist wannast meestest: „Naene! ärra unusta ja sedda kõige kallimad warra sia!“ Naene ei pannud agga ruttuga sedda tähhelegi, waid lõikas agga koju pole. Agga kui ta häddalt olli alt ülles tulnud, langes mäggi jälle kinni, kui ennegi ja temma piis- ufene tüttar, kes al kullaga mängima jäänud, jäi mäe sisse! Nüüd olli naese hädda ja kur- wastus suur. Ta jooksis kohhe õppetaja juure ja rääkis temmale omma süddame hädda ül- les, mis temma peale olli nüüd tulnud.

Õppetaja ütles, et temma keige wähhemast seitse aastad pididi ootama, kui omma tütre jälle kätte pididi sama. Ta pididi seitseme aasta pärrast